

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

לפני כבוד השופטת אפרת בוסני

התובע: זיו גלסברג
ע"י ב"כ עו"ד חנא עודה
משרד G&A גלסברג, אפלבאום ושות'

נגד

הנתבעת: מפלגת העבודה הישראלית
ע"י ב"כ עו"ד עומר שגה
משרד ירקוני, שגב, אלדד ושות'

פסק דין

עניינה של התביעה הוא במסרונים בעלי אופי פוליטי שנשלחו על ידי הנתבעת לטלפון הנייד של התובע, לגביהם טוען התובע להפרות הדין בעילות שונות;

רקע, תמצית הטענות וההסדר הדיוני

1. התובע עו"ד, מציג עצמו כפעיל במיגור תופעת משלוח "דואר זבל" (ספאם) ומגיש תביעות אישיות וייצוגיות בתחום. הנתבעת היא מפלגה פוליטית שהתמודדה לכנסת ה-25 בישראל תחת שם הרשימה "מפלגת העבודה בראשות מרב מיכאלי".

2. כתב התביעה עוסק בשלושה עשר (13) מסרונים שהנתבעת שלחה לתובע לטלפון הנייד בו התובע מחזיק ועושה שימוש, בתקופה שמתאריך 18.9.2022 ועד ליום 1.11.2022. התובע שלח בקשת הסרה בתאריכים 18.9.2022 ו-29.9.2022. שנים עשר (12) מסרונים נשלחו לאחר "הודעת ההסרה" הראשונה, שבעה (7) לאחר משלוח הודעת הסרה שנייה.

הבחירות לכנסת ה-25 התקיימו ביום 1.11.2022. תקופת הבחירות לכנסת זו, על פי העובדות המוסכמות, הסתיימה ביום 15.11.2022, עם השבעת הכנסת ה-25.

3. לאחר הגשת התביעה נשלחו לתובע עוד חמישה (5) מסרונים בתקופת החודשים ינואר עד מרץ 2023. תקופה זו, על פי העובדות המוסכמות, לא הייתה תקופת בחירות.

ההסדר הדיוני

4. הצדדים הסכימו ליתר את שלב ההוכחות ולהגיש סיכומים בכתב, והסכמתם אושרה ובהתאם להודעה משותפת בדבר הסדר דיוני **הסכימו** על העובדות הבאות:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

- 4.1 לאחר הגשת התביעה, לאחר שהוגש כתב הגנה, ובתקופה שלא היתה תקופת בחירות, שלחה הנתבעת לתובע הודעה ביום 2.1.2023, אשר צורפה כראיה חדשה.
- 4.2 לאחר שצורפה ההודעה הנוספת, ביום 5.02.2023 וביום 21.02.2023 שלחה הנתבעת לתובע הודעות נוספות, לאותו מספר טלפון. התובע עדכן את הנתבעת על משלוח ההודעה מיום 5.02.2023 בסמוך לקבלתה וימים רבים לפני שליחת ההודעה השנייה. ההודעות הנוספות מצורפות בהסכמה כעת כנספחים 1 ו-2.
- 4.3 הנתבעת הציגה לתובע את המערכת הממוחשבת בה מוחזקים פרטי חברי המפלגה ואוהדיה. במהלך הפגישה בין הצדדים, שהתקיימה ב-ZOOM התבקש ב"כ הנתבעת להריץ בדיקה על שמו של התובע במערכת המפלגה ואלו העלו כי פרטיו לא מופיעים במערכת זו. בדיקה זו נעשתה בפקוח הצדדים.
- 4.4 התובע שלח בקשת הסרה במועדים אלה: 18.9.2022 ו-29.9.2022 (ראו נספחים 1 ו-4 לכתב התביעה) אולם חרף שתי בקשות אלה התקבלו אצל התובע מספר מסרונים כפי שצוינו בכתב התביעה ובבקשות לצירוף ראיה. לטענת הנתבעת, היום נעשתה פעולה נוספת לצורך הסרת מספר הטלפון של התובע.
- 4.5 לצד מאגרי המידע של המפלגה הרשומים כדין, הנתבעת מחזיקה רשימה בה מספרי טלפון בלבד לצורך דיוור בתפוצה רחבה ומבלי שהנתבעת יודעת דבר על אודותיהם של המחזיקים במספרי טלפון אלה. רשימה זו משמשת את הנתבעת לצורך שליחת מסרונים. לטענת הנתבעת הרשימה אינה כוללת את שמו של התובע. רשימה זו כלל לא הוצגה לתובע ולא התבקשה להיות מוצגת לו, האחרון לא נחשף לרשימה האמורה או לרשימות דיוור אחרות של הנתבעת, ולא נחשף למערכות כלשהן של הנתבעת פרט למערכת חברי המפלגה ואוהדיה כמתואר בסעיף 4.3 לעיל. לטענת הנתבעת, זו מחזיקה ברשימה של מספרי טלפון של חלק מהציבור הרחב אולם אין היא יודעת דבר על התובע כשם שאינה יודעת דבר על מחזיקי מספרי הטלפון של אחרים שאינם כלולים במאגרי המידע שלה, בדומה לתובע.
- 4.6 הנתבעת מעריכה, אולם אינה בטוחה בכך, כי המענה לתובע בשנת 2019 התבסס על כך שזה פנה אליה בעניין מאגרי המידע שלה, בדומה לרבים אחרים. כפי שהוסבר, לטענת הנתבעת שמו של התובע לא מופיע במאגרי המידע שלה. הגם שלא ניתן היה לוודא מה מספר הטלפון של התובע, ההנחה של הנתבעת היא שמספר הטלפון של התובע נמצא ברשימת מספרי הטלפון שאינה מקושרת למאגר המידע ולכן השיבה את השיבה. קרי: התובע אינו כלול במאגר המידע של הנתבעת. הסיבה שאינה יכולה לאמת את הערכתה היא בשל חלופי הזמן ובכך שממילא האנשים שעסקו בכך אינם מועסקים עוד על ידי הנתבעת.
- 4.7 בהתאם להוראות חוק הבחירות לכנסת [נוסח משולב], תשכ"ט-1969, הנתבעת החזיקה בתקופת הבחירות העתק של פנקס הבוחרים (להלן בהתאמה: "חוק הבחירות" ו-"פנקס הבוחרים") וזה בוער כדין עם סיום מערכת הבחירות. בפרט, פנקס הבוחרים בקשר לבחירות לכנסת ה-22 בוער ביום כשבועיים לאחר סיומן ולאחר שהמדיה המגנטית הוחזרה למשרד הפנים. הבחירות לכנסת ה-22 הסתיימו ביום 3.10.2019, מועד השבעת הכנסת ה-22. פנקס הבוחרים בקשר לבחירות לכנסת ה-25 בוער אף הוא באותו אופן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

הבחירות לכנסת ה-25 הסתיימו ביום 15.11.2022, מועד השבעת הכנסת ה-25. פנקס הבוחרים מכיל את פרטיו של התובע, בדומה לכל אזרח בעל זכות בחירה, לרבות שמו ומס' תעודת הזהות שלו. כאמור בסעיף 39 לחוק הבחירות. מס' הטלפון הנייד של התובע לא נמצא בפנקס הבוחרים.

4.8 מוסכם כי חלק מההודעות נושאי התביעה נשלחו בתקופת בחירות וחלק מההודעות נשלחו שלא בתקופת הבחירות. לגישת הנתבעת, אין בכך כדי לגרוע או להוסיף לטענות התובע.

להסדר הדיוני ניתן ביום 2.3.2023 תוקף של החלטה.

5. **התובע** טוען שהמסרונים נשלחו לקידום מטרות הנתבעת וכי משלוחם מהווה הפרה של הוראות דין שונות. לטענת התובע המסרונים שנשלחו לו בתוך תקופת זמן קצרה והמשיכו להישלח לאחר שתי בקשות מהנתבעת לחדול מכך, הטרידו אותו, פגעו בפרטיותו וגרמו לו עוגמת נפש, כשהוא מציין שהוא אינו אוהו בדעות הנתבעת. עוד טוען התובע כי הנתבעת מחזיקה במידע אישי אודותיו, חודרת למרחב האישי שלו כדי לקדם את מטרותיה ועושה שימוש במידע אודותיו מבלי לקיים את הוראות החוק הדין לעניין החזקה ושימוש ב"מאגר מידע".

על רקע זה טוען התובע כי הנתבעת הפרה חובה חקוקה ביחס לסעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), תשמ"ב-1992 (להלן: "חוק התקשורת"); להטרדה ולהחזקה ושימוש ב"מאגר מידע" בניגוד לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות"); לרשלנות הנתבעת בשיגורה מסרונים חרף סירובו המפורש ושלא בתקופת בחירות; להפרת הנתבעת את התחייבותיה להסרת המסרונים; ולהפרת הוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת; בגדרי התביעה מבקש התובע לחייב את הנתבעת בפיצוי בגין נזקיו וכן בפיצוי סטטוטורי ללא הוכחת נזק בסך של 25,000 ₪.

6. **הנתבעת** טוענת מנגד כי התביעה אינה מגלה עילה בדין ומהווה ניסיון לעקוף את הוראות חוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט-1995 (להלן: "חוק דרכי התעמולה") המהווה החוק המסדר וכי על תביעות שעילתן משלוח תעמולת בחירות להיות מוגשות ליו"ר ועדת הבחירות בהתאם לחוק דרכי התעמולה; הנתבעת טוענת כי סעיף 30א' לחוק התקשורת מחריג במפורש תעמולת בחירות ומסרים פוליטיים; דוחה את הטענה להפרת חובה חקוקה, לקיומה של התחייבות להסרה ואת הטענה להפרתה; וטוענת שהיא לא הפרה את חוק הגנת הפרטיות וכן שהחזקה ושימוש במספרי טלפון להפצת מסר פוליטי שלא על סמך אפיון אינו מהווה "מאגר מידע"; עוד דוחה הנתבעת את טענות התובע לנזק וטוענת כי התובע לא הצביע על עיגון בדין לזכות לקבלת פיצוי ללא הוכחת נזק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

בסיכומים הוסיפה הנתבעת וטענה שמדובר בתביעת השתקה המשליכה על המערכת הפוליטית בישראל, על חופש הביטוי ועל דיני מימון המפלגות ודיני החסינות; וכי הפרסומים מטעמה הם פרסומים של חברי כנסת בסיעת המפלגה בכנסת, ומדובר בניסיון מלאכותי לעקוף את דיני החסינות שיש לחברי הכנסת.

דיון והכרעה

7. אין מחלוקת שהנתבעת שלחה לטלפון הנייד של התובע את המסרונים נשוא התביעה וכי מדובר במסרונים בעלי תוכן פוליטי/תעמולתי של הנתבעת. כך גם עולה מתוכן המסרונים. המחלוקת היא בשאלה האם הנתבעת הפרה את הוראות הדין ואת התחייבויותיה, ובהתאמה בשאלת הפיצוי הנתבע.

בחנתי את העובדות המוסכמות, את טענות הצדדים בכתבי הטענות והסיכומים והגעתי לכלל דעה לדחות את התביעה. אבהיר טעמי;

חוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט-1995

8. חוק דרכי התעמולה קובע איסורים ומגבלות לגבי תעמולת בחירות. איסורים והגבלות אלה, בהתאם לסעיף 2 לחוק חלים בתקופת 90 הימים שלפני יום הבחירות וביום הבחירות (למעט הוראות סעיפים 2, 4, 12, ו-13 לחוק שאינן רלוונטיות לתובענה דנן). תקופת הבחירות לכנסת ה-25, על פי העובדות המוסכמות בהודעה על הסדר דיוני, הסתיימה ביום 15.11.2022. המסרונים נושא התביעה נשלחו בתקופת הבחירות. המסרונים שהוגשו כראייה נוספת לאחר הגשת התביעה לא נשלחו בתקופת הבחירות, אולם לא התבקש תיקון כתב התביעה בגינם.

9. הנתבעת טוענת כי הערכאה המוסמכת בדין לפסוק ולהכריע בענייני תעמולה ובמסרונים נושא התביעה היא יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת, בהתאם לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט-1995 (להלן: "חוק דרכי התעמולה") שהינו החוק המאסדר בענייני תעמולה, ומטעם זה לדחיית התביעה. אין בידי לקבל את הטענה.

10. חוק דרכי התעמולה מסמיך בסעיף 17ב(א) את יו"ר ועדת הבחירות המרכזית לכנסת, שופט בית משפט העליון, לתת צו למניעת הפרות החוק. החוק אינו מסמיך את יו"ר ועדת הבחירות לפסוק פיצויים, וקובע בסעיף 20ג' "הוראות חוק זה באות להוסיף על הוראות כל דין ולא לגרוע מהן". כך שאין לומר כי חוק דרכי התעמולה נועד לתחם ולהגביל את עילות התביעה רק להוראותיו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

11. בעניין דנג"ץ 1525/15 ח"כ טיבי נ' מפלגת ישראל ביתנו (פורסם נבו, 23.8.2017) (להלן: "עניין טיבי") נקבע כי סמכותו של יו"ר ועדת הבחירות מוגבלת לחיקוקים המנויים בסעיף 17(א) לחוק דרכי התעמולה, וכי תעמולה שתהווה הפרה של חוק אשר אינו מנוי בסעיף 17(א), תוסדר במסגרת הדינים הרלוונטיים ובאמצעות פנייה לערכאה המתאימה. התביעה דן מוגשת בטענות להפרת סעיפים 30 ו-30א' לחוק התקשורת ולפגיעה בפרטיות על פי החוק להגנת הפרטיות, שאינן מבין החיקוקים המנויים בסעיף 17(א) לחוק דרכי התעמולה.

בעניין תב"כ 27/21 סיעת ישראל ביתנו נ' שמיר מערכות ומפעלים בע"מ (פורסם בנבו, 26.3.2019) (להלן: "עניין שמיר") נקבע כי הוראות חוק דרכי התעמולה חלות גם משלוח מסרונים הכוללים מסר תעמולתי ברשתות הסלולריים, ולעניין סעיף 30א לחוק התקשורת הוסף, מבלי לקבוע מסמרות, כי החרגת המחוקק מסרים שיש בהם מסר פוליטי ותעמולת בחירות מסעיף 30א לחוק התקשורת יכול שאחת הסיבות נעוצה בכך שחלה עליהם גם אסדרה לפי חוק התעמולה. גם, ולא רק.

לגבי טענות לפגיעה בפרטיות בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, בעניין תב"כ 38/25 בן מאיר נ' בנימין נתניהו (פורסם בנבו, 30.10.2022) נקבע כי הגם שטענה לשימוש שלא כדין ב"פנקס הבוחרים" מצויה בגדר סמכותו של יו"ר ועדת הבחירות בהתאם לסעיף 17(ב) לחוק (המקנה ליושב ראש ועדת הבחירות המרכזית סמכות למתן צו המונע ביצוע עבירה בין היתר לפי פרק י"א לחוק שבו נכלל סעיף 118א לחוק האוסר על שימוש שלא כדין ב"מידע פנקסי") תחום הגנת הפרטיות ככלל אינו מסור לסמכותו של יו"ר ועדת הבחירות. בעניין תב"כ 14/23 בן מאיר נ' הליכוד-תנועה לאומית ליברלית (פורסם בנבו, 18.2.2020) אף נקבע כי טענות להפרת חוק הגנת הפרטיות אינם מנויים בדברי החקיקה שפורטו בסעיף 17(ב) לחוק ושאינן ליו"ר ועדת הבחירות סמכות להוציא לצווים בגינן ולדון בטענות אזרחים המופיעים במאגר "פנקס הבוחרים" לפגיעה בפרטיות (ראו גם; עניין טיבי; בג"ץ 1311/20 בן מאיר נ' הליכוד - תנועה לאומית ליברלית (פורסם בנבו, 25.2.2020)).

הטענה לחסינות ולתביעת השתקה

12. הנתבעת טוענת כי הפרסומים מטעמה הם למעשה פרסומים של חברי כנסת החברים בסיעת המפלגה, ושהתביעה נגדה אינה אלא ניסיון לעקוף סעיף 17 לחוק יסוד: הכנסת ולסעיף 1(א) לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, תשי"א-1951 המקנה לחברי הכנסת חסינות. עוד טוענת הנתבעת שמדובר בתביעת השתקה, מטעמים פוליטיים. טענות אלה הועלו לראשונה בסיכומים, לא נזכרו בכתב ההגנה ולא אדרש להן בהיותן הרחבת חזית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

לגוף הנטען מדובר במסרונים ששלחה הנתבעת, עניינה של התביעה אינו העמדות הפוליטיות במסרונים שנשלחו ואינני סבורה שמדובר בתביעת השתקה.

סעיף 30א' לחוק התקשורת (בזק ושידורים) תשמ"ב-1992

13. סעיף 30א(ב) לחוק התקשורת אוסר על "מפרסם" לשלוח "דבר פרסומת" ב"הודעת מסר קצר", בלא קבלת הסכמה מפורשת מראש ובכתב של הנמען (בכפוף לחריגים שבסעיף 30א(ג) לחוק). הפרת הוראות סעיף 30א' לחוק, בהתאם לסעיף 30א(ט) לחוק מהווה עוולה אזרחית על פי פקודת [נוסח חדש] המקנה לבית המשפט סמכות לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 1,000 ₪ לכל דבר פרסומת מפר. תכלית סעיף 30א לחוק התקשורת, כפי שנקבע בפסק הדין המנחה בעניין רע"א 1954/14 חזני נ' הנגבי (פורסם בנבו, 4.8.2014) (להלן: "ענין חזני") היא מיגור תופעת משלוח "דואר זבל" (ספאם) המהווה מטרד ולאור השלכותיה השליליות והנזק המצרפי הנגרם לציבור.

את טענותיו להפרת הוראת סעיף 30א' לחוק התקשורת, מייחד התובע בסיכומים למסרונים מיום 22.9.2022, 29.9.2022 ו-2.10.22, וטוען כי מדובר בדבר פרסומת, שנשלח על ידי הנתבעת ללא הסכמתו מראש ובכתב, וחרף סירובו ודרישתו להסרה. דין התביעה בגין עילה זו להידחות.

14. סעיף 30א(א) לחוק התקשורת מגדיר "מפרסם" ו"דבר פרסומת" עליהם חלות החוק, כדלקמן:

"מפרסם" - מי ששמו או מענו מופיעים בדבר הפרסומת כמען להתקשרות לשם רכישתו של נושא דבר הפרסומת, מי שתוכנו של דבר הפרסומת עשוי לפרסם את עסקיו או לקדם את מטרותיו, ובכלל זה לקדם קבלת תרומות או תעמולה, או מי שמשווק את נושא דבר הפרסומת בעבור אחר; לענין זה, לא יראו כמפרסם מי שביצע, בעבור אחר, פעולת שיוור של דבר פרסומת כשירות בזק לפי רישיון או תקנות ההיתר הכללי, לפי העניין;
"דבר פרסומת" - כל אחד מאלה:

- (1) מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת;
- (2) מסר המופץ לציבור הרחב שמטרתו בקשת תרומה או תעמולה;
- (3) מסר שאינו דבר פרסומת כאמור בפסקה (1) או (2), המופץ לציבור הרחב, ונכללת בו הצעה לנמען להתקשר למספר טלפון מסוים לשם קבלת מסר כלשהו; הוראות פסקה זו לא יחולו על מסר כאמור מאת המדינה ומוסדותיה, מסר כאמור שתכליתו העברת מידע ששלח גוף הצלה כהגדרתו בפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, לשם מילוי תפקידו, או מסר כאמור מאת גוף אחר שקבע השר, באישור ועדת הכלכלה של הכנסת, ורשאי השר לקבוע כאמור סוגים שונים של מסרים לגופים שונים שקבע";

המסרונים שנכללו בכתב התביעה הם בעלי תוכן פוליטי, ונשלחו בתקופת הבחירות (על פי העובדות המוסכמות בהודעה על הסדר דיוני, הבחירות לכנסת ה-25 הסתיימו ביום

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

15.11.2022). מבלי להידרש לשאלה האם יש לראות בנתבעת "מפרסם" כהגדרתו בסעיף 30א לחוק התקשורת לאור טענת התובע ששמה של הנתבעת מופיע במסרונים ותכנם עשוי לקדם את מטרותיה - מסרים בעלי תכנים פוליטיים בין שנשלחו בתקופת הבחירות לכנסת ובין שלא בתקופת הבחירות, יש להוציא מגדרי הוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת. מסקנה זו עולה עם תכלית החוק כפי שפורטה בעניין חזני, ועם חופש הביטוי בנוגע להעברת מסרים פוליטיים ועידוד מעורבות ציבורית בהליך הדמוקרטי, וכעניין שבמדיניות משפטית ראוייה כך יש לקבוע.

15. חוק התקשורת אינו מנוסח כחוק החל באופן גורף על כל משלוח הנשלח מכל גורם שהוא בהודעת דוא"ל או במסרון. כוונת המחוקק, כפי שעולה מדברי ההסבר להצעת חוק התקשורת (בזק ושידורים), תיקון מס' 61 (החלת האיסור על משלוח פרסומות לשם קבלת תרומות או לתעמולה), התשע"ה-2014 ומפרוטוקולי הוועדה המשותפת לוועדת הכלכלה, וועדת המדע והטכנולוגיה להצעת חוק הגבלת הפצת פרסומות ברשתות תקשורת אשר קיימה דיונים לאורך שנים, היא להחיל את החוק על מסרים מסחריים ולהחריג מסרים פוליטיים מתחולתו.

בדברי ההסבר לחוק התקשורת צוין לעניין "דבר פרסומת" "עם זאת, מוצע לסייג איסור זה ולקבוע כי הפצת מסרים פוליטיים, ובכלל זה תעמולת בחירות, לא תיחשב הפצת מסרים אסורה" (ראו; דברי הסבר לה"ח הכנסת 588, עמוד 70; פרוטוקול מס' 1 משיבת הוועדה המשותפת כלכלה ומדע הגבלת הפצת פרסומות ברשתות התקשורת מיום 20.11.2006, עמוד 4; וכן פרוטוקול מס' 5 משיבת הוועדה המשותפת לוועדת הכלכלה, וועדת המדע והטכנולוגיה להצעת חוק הגבלת הפצת פרסומות ברשתות תקשורת מיום 25.3.2008 - "אגב, בפוליטיקה אנחנו לא מתערבים... פוליטיקה זה לא כלול בחוק בכלל... זה לא כלול כי המחוקק לא כלל (עמ' 4)". על פי פרוטוקול ישיבת הכנסת מיום 27.5.2008 "לשם ההבהרה, ההסדר המוצע לא יחול על תרומות או על הודעות שתוכנן פוליטי" (ראו; דברי הכנסת ה-17, מושב ראשון, ישיבה 237, חוברת לא' עמ' 27).

16. זו גם גישת הפסיקה הרווחת בבתי המשפט; בעניין שמיר נקבע כי הגם שהמחוקק החיל את הוראת סעיף 30א לחוק התקשורת גם על תעמולה, המחוקק מיעט מתחולתו מסרים בעלי "מסר פוליטי, ובכלל זה תעמולת בחירות".

בעניין ע"א 534/17 עו"ד לפיד נ' סלקום ישראל בע"מ (פורסם בנבו, 6.3.2019) נפסק שמסר פוליטי, ובכלל זה תעמולת בחירות לכנסת ולרשויות המקומיות ולבחירות מקדימות על פי חוק המפלגות, התשנ"ב-1992 וכן פנייה בבקשה לתרומה לבחירות אינם באים בגדר "דבר פרסומת" (פסקה 9).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

מקובלת עלי גישת בית המשפט בעניין תא"מ (ת"א) 15137-06-16 עו"ד דורון תמיר נ' מפלגת העבודה הישראלית (פורסם בנבו, 1.1.2017) קבע "המסקנה הפשוטה והברורה: המחוקקים לא ביקשו להגביל את יכולתם של פוליטיקאים להמשיך במשלוח מסרים בתפוצה נרחבת לציבור, גם אם הדבר כרוך בהוצאת כספים בידי הנמענים. זו גם הייתה מסקנתם העקבית של בתי המשפט לתביעות קטנות שהעמיקו חקר בסוגיה זו בעבר" (פסקה 10)).

(לאותה גישה ראו למשל; ת"ק (ת"א) 20453-03-11 עו"ד אסף לוטן נ' לוג טק תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 9.9.2011); ת"ק (י-ם) 27982-03-21 אליהו רוטנברג נ' הליכוד - תנועה לאומית ליברלית (פורסם בנבו 19.7.2021); ת"ק (פ"ת) 60027-03-17 נפתלי גוטמן נ' מפלגת הבית היהודי (פורסם בנבו, 5.11.2017); ת"ק (הרצ'י) 544-06-09 כהן נ' מפלגת העבודה (פורסם בנבו, 19.10.2009)).

17. התובע מבקש להחיל את החלופה השלישית של הגדרת "דבר פרסומת" בחוק התקשורת על המסרונים בהיותם מסר המופץ לציבור הרחב שאינו מסחרי ואינו בקשה לתעמולה ונכללת בהם הצעה לנמען להתקשר למספר טלפון מצוין לשם קבלת מסר, אשר אינם מוחרגים מתחולת סעיף 30א' לחוק.

ההודעות מיום 22.9.22, 29.9.2022 ו-2.10.2022 אליהן מייחד התובע בסיכומיו את התביעה בגין סעיף 30א' לחוק התקשורת, מציינות מס' טלפון ולצדו "לפרטים" ושם, וכפי שאפרט אינם "דבר פרסומת" כהגדרתו בחוק.

18. החלופה השלישית להגדרת "דבר פרסומת" בסעיף 30א' לחוק התקשורת הוספה בשנת 2018 במסגרת תיקון מס' 72 ונועדה, על פי דברי ההסבר להצעת החוק, למסרים שאינם מכילים מידע על המוצר או השירות ותכליתם לגרום למקבל ההודעה לחייג למספר המצוין בהודעה וכתוצאה מכך להוצאה כספית לנמען ולהכנסה מהתקשורת זו למשגר ההודעה. תכלית זו, בלא צורך להידרש להכרעה בטענת התובע שתחולתה אינה מוגבלת להודעות מסחריות או תעמולה לאור החלופות הראשונה והשנייה בהגדרת "דבר פרסומת" וסיוג החלופה השלישית בעניין מידע ששלח גוף הצלה, אינה מתקיימת לגבי המסרונים בהם עסקינן. מסרונים המכילים מסר פוליטי לגביהם לא הוכח כי התקשורת למספר הטלפון המצוין בהן לצד המילה "לפרטים", נועד לגרום לתובע להוציא כספים והכנסה לנתבעת מההתקשורת.

אפנה לדברי ההסבר:

"סעיף 30א לחוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב-1982 (להלן - החוק), אוסר שיגור דבר פרסומת באמצעות פקסימיליה, מערכת חיוג אוטומטי, הודעה אלקטרונית או הודעת מסר קצר (מסרון), בלא הסכמה מפורשת מראש של הנמען בכתב, למעט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

בנסיבות שהותרו במפורש באותו סעיף. דבר פרסומת מוגדר לעניין זה "מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת וכן מסר המופץ לציבור הרחב שמטרתו בקשת תרומה או תעמולה". כיום קיימת תופעה של משלוח מסרים לציבור הרחב, בעיקר באמצעות מערכת חיוג אוטומטי, ובהם מסרים חדשותיים או תוכן רכילותי שניתנים בהם פרטי מידע חלקיים, במטרה לגרום לנמען לחייג את המספר שמצוין במסרים אלה. מסרים אלה הם גם מקור הכנסה למשגר המסר בשל התשלום בעד קישור גומלין כמשמעותו בחוק. מאחר שמסרים אלה, הנשלחים בכל שעות היממה, מטרידים את הנמענים, מוצע לאסור בסעיף 30א לחוק גם שיגור של מסר המופץ לציבור הרחב שאינו דבר פרסומת כהגדרתו היום, אם הוא כולל הצעה לנמען להתקשר למספר טלפון מסוים לשם קבלת מסר כלשהו...". (דברי ההסבר להצעת חוק התקשורת (בזק ושידורים)(תיקון מס' 67)(הרחבת האיסור על שיגור דבר פרסומת), ה"ח 731, ע' 280 (24.7.2017) (ההדגשות אינן במקור-א.ב.)).

19. ביחס להודעות SMS שנשלחו על ידי גופים עסקיים לטלפונים ניידים ונקבע שתכנם שירותי ולא נועד לגרום לנמען להוצאת כספים, נדחתה הטענה שמדובר בדבר פרסומת כהגדרתו בסעיף 30א(א)(3) לחוק התקשורת (ראו; ת"צ (מחוזי י-ם) 44416-09-21 יוגב עזרא נ' אלקטרה מוצרי צריכה (1951) בע"מ (פורסם בנבו, 15.2.2023) רע"א 1154/18 בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ נ' רן זינגר (פורסם בנבו, 6.6.2019); תא"מ (חיפה) 73937-06-20 שירי קרינגל נ' בנק הפועלים בע"מ (פורסם בנבו, 10.4.2023)).

פסקי הדין בעניין רע"א 4806/17 פסגות בית השקעות נ' גלסברג (25.10.2017) ובעניין רע"א 4704/20 בן עמי נ' פייסבוק (9.2.2021) אליהם מפנה התובע, שונים מענייניו. שם נקבע שמדובר בהודעות שנועדו ל"משוך" את הנמען להוצאת כספים.

הפרת חובה חקוקה בקשר לסעיף 30 לחוק התקשורת

20. סעיף 30 לחוק התקשורת קובע "המשתמש במיתקן בזק או בציוד קצה באופן שיש בו כדי לפגוע, להפחיד, להטריד, ליצור חרדה או להרגיז שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים".

כתב התביעה מתייחס ל- 13 מסרונים שהנתבעת שלחה לתובע בתקופה של פחות מחודשיים, למרות שתי בקשות הסרה ששלח התובע באופן המצוין בהודעות (בהתאם לסעיף 4.4 לרשימת העובדות המוסכמת בהודעה על ההסדר הדיוני התובע שלח בקשת הסרה בתאריכים 18.9.2022 ו-29.9.2022 אולם חרף שתי בקשות אלה התקבלו אצל התובע מספר מסרונים). התובע טוען כי במשלוח המסרונים למרות בקשות התובע להסרה, הפרה הנתבעת חובה חקוקה באופן המקיים כלפיה את כל יסודות עולת הפרת חובה חקוקה בהתאם לסעיף 63 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש].

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

21. הוראת סעיף 30 לחוק התקשורת נועדה להגן על הזכות לפרטיות, הזכות לחירות והזכות לכבוד שזכו למעמד חוקי בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. בית המשפט העליון בעניין רע"פ 10462/03 **הראר נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(2)70 (2005) (להן: "**עניין הראר**") עמד על תכליות אלה ועל החשיבות הרבה שיש לזכות האדם לפרטיות בעידן המודרני בו החדירה למרחב הפרטי של אדם באמצעים טכנולוגיים הפכה קלה במיוחד.

סעיף 30א (יג) לחוק התקשורת קובע "**אין בהוראות סעיף זה כדי לגרוע מהוראות כל דין**". עם כל החשיבות שיש לזכותו של התובע לפרטיות ולמרחב פרטי, והגם שמדובר בכמות לא קטנה של פניות (13) בפרק זמן קצר למרות בקשות התובע להסרתו מרשימת הנמענים, אינני סבורה כי משלוח המסרים בהם עסקין - מסרונים בעלי אופי פוליטי הנשלחים בידי מפלגה פוליטית - עולה כדי הפרת איסור ההטרדה על פי סעיף 30 לחוק התקשורת וכי לתובע קמה עילת תביעה בגין הפרת חובה חקוקה. ביתר שאת, לגבי המסרונים נושא התביעה, שנשלחו בתקופת בחירות לכנסת ישראל.

22. לעניין סעיף 30 לחוק התקשורת קובע בית המשפט העליון בעניין **הראר** שאין מדובר רק ביסוד טעני של השימוש במתקני בזק, וכי תוכן הפניות שלוב ביסודות הסעיף (פסקה ה(1)). לעניין חופש הביטוי הפוליטי, נקבע בעניין רע"א 5991/13 **אליצור סגל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 2.11.2017) כי לחופש הביטוי הפוליטי שמור מקום של כבוד. הביטוי הפוליטי מהווה אמצעי למימוש חירותו וסגולותיו של הפרט, גלום בו ערך חברתי משמעותי והוא מאפשר, אולי יותר מכל ביטוי אחר, להגשים את הרכיב הדמוקרטי של חופש הביטוי. חופש הביטוי הפוליטי מהווה תנאי הכרחי להחלפת דעות, לזרימת מידע ולקיומו של שיח חופשי, שבלעדיהם לא ניתן לגבש עמדה בנושאים אשר על סדר היום הציבורי וליטול חלק בהליך הדמוקרטי ויש לתת לו הגנה רחבה בהשוואה לסוג ביטויים אחרים (ראו; פסקה 34 לפסק הדין וההפניות שם).

23. שותפה אני לעמדת בית המשפט בעניין תא"מ (ת"א) 15137-06-16 **תמיר נ' מפלגת העבודה הישראלית** (פורסם בנבו, 1.1.2007) כי אפילו אם נקבל שאדם אינו רווה נחת מקבלת מסרים פוליטיים לטלפון הנייד שברשותו - לא למניעת אלה נועד האיסור הפלילי שבסעיף 30 לחוק התקשורת. כל שכן כאשר המחוקק ידע לקבוע כי הפרת הוראות סעיף 30א לחוק התקשורת בנוגע למשלוח מסרונים היא עוולה אזרחית, ולא עשה כן לגבי האיסור המהווה עבירה פלילית בסעיף 30 לאותו החוק.

24. המחוקק הסדיר את נושא משלוח מסרונים בסעיף 30א' לחוק התקשורת, והוציא מתחולת הוראותיו הודעות בעלות מסר פוליטי ותעמולה. אין לעקוף זאת בדרך של קביעה שאותם

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

מסרונים שאינם בגדר "דבר פרסומת" עליהם חלות הוראות סעיף 30א' לחוק התקשורת - מהווים הטרדה (ויש להזכיר בעלת משמעות פלילית) מכוח סעיף אחר באותו החוק.

לא בכדי התובע אינו מפנה לפסיקה בה הוכרה אפשרות כזו. פסקי הדין של בתי המשפט לתביעות קטנות בהם נקבע שהפרת האיסור על הטרדה באמצעות מתקן בזק על פי סעיף 30 לחוק התקשורת יכול שיקים עילת תביעה אזרחית - נזיקית בגין הפרת חובה חקוקה ורשלנות, לא התייחסו להודעות בעלי תוכן פוליטי ותעמולה (ראו למשל; ת"ק (דימונה) 6105-09-20 שורדקר נ' הוט-מערכות תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 22.10.2021); ת"ק (ת"א) סרוקובסקי נ' הוט מערכות תקשורת בע"מ (פורסם בנבו, 7.5.2021) וההפניות שם).

עולת הרשלנות

25. הנתבעת ציינה במסרונים ששלחה בתאריכים 18.9.2022 ו-22.9.2022 כי ניתן לבצע הסרה בחוזר. אין מחלוקת כי התובע פנה פעמיים במועדים אלה בבקשה להסרתו בדרך שנקבעה בהודעות. בכתב ההגנה הודיעה הנתבעת כי היא פועלת להסרת מספר הטלפון של התובע מרשימת הנמענים. על כך חזרה בסעיף 4.4 לעובדות המוסכמות בהודעה בדבר הסדר הדיוני תוך שהיא מציינת "היום נעשתה פעולה נוספת לצורך הסרת מספר הטלפון של התובע". בפועל, כפי שמעלות ההודעות שנשלחו לתובע לאחר הגשת התביעה - התובע לא הוסר מרשימת הנמענים.

מאותם טעמים שפרטתי קודם ביחס לטענה להפרת חובה חקוקה, אין בידי לקבל את הטענה כי הנתבעת התרשלה.

26. חובת הזהירות המושגית מחייבת בחינת צפיות טכנית (מה ניתן היה לצפות כאפשרות פיסית) וכן צפיות משפטית (מה צריך היה לצפות כעניין שבמדיניות משפטית) (ראו; ע"א 243/93 עיריית ירושלים נ' גורדון, פ"ד לט(1) 113, (1985)). גם אניח שהיה בידי הנתבעת לצפות כאפשרות פיסית ששיגור חוזר של מסרונים לאדם שביקש את הסרתו מרשימת הנמענים בדרך הקבועה בהודעות עלול לגרום לאותו אדם טרדה מסוימת ואי נוחות, בנוגע לשיגור מסרונים בעלי תוכן פוליטי או תעמולתי, כעניין שבמדיניות שיפוטית אינני סבורה שיש להטיל על הנתבעת חובה זהירות מושגית ולקבוע כי הנתבעת התרשלה. זאת, גם אם הנמען הוא אדם שאינו מזוהה עם המצע הפוליטי שבמסרונים. בהקשר זה השיקולים של חופש הביטוי הפוליטי ועידוד הציבור לקחת חלק בשיח הפוליטי עדיפים. כל שכן כאשר המסרונים נושא התביעה נשלחו בתקופת הבחירות.

הטענה להפרת חובה להסרה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

27. התובע טוען כי בהצעת הנתבעת אפשרות הסרה במסרונים ששלחה אליו ובפעולת ההסרה שביצע פעמיים, התקיים יסוד ההצעה והקיבול ונכרת חוזה מחייב להסרת התובע מרשימת הנמענים אותו הפרה הנתבעת. לא ראיתי לקבל את התביעה בעילה זו.

סעיף 30א' לחוק התקשורת המסדיר את חובת המפרסם לציין בדבר פרסומת את זכותו של הנמען לבקש הסרתו, הוציא מתחולתו הודעות בעלות תוכן פוליטי או תעמולה - ואין בידי התובע לעקוף את עמדת המחוקק והפסיקה ולטעון להפרת חוזה בגין אי הסרתו בפועל בגין המסרונים בהם עסקין. עניין ת"ק 2215/07 **בר זיו נ' פלד** (פורסם בנבו, 28.10.2007) קדם לחקיקת סעיף 30א' לחוק התקשורת, ואין להידרש לו גם אם בסיס טענת התובע אינו באי מילוי החובה לציין את אפשרות הנתבע לבקש הסרה, אלא אי הסרתו בפועל.

28. הנתבעת טענה בכתב ההגנה שהוגש בחודש דצמבר 2022 כי היא פועלת להפרת מספר הטלפון של התובע מרשימת הנמענים. על כך חזרה הנתבעת בהודעה המשותפת על הסדר דיוני מחודש מרץ 2023, אשר קיבלה תוקף של החלטה. בפועל בהתאם לראיות הנוספות שהוגשו, הנתבעת המשיכה ושלחה לתובע 5 הודעות נוספות. על פי סיכומי התשובה שהגיש התובע הודעות נוספות נשלחו אליו בחודש מאי 2023.

להתנהלות זו של הנתבעת ולאי קיומה, הלכה למעשה, הסכמה דיונית אשר קיבלה תוקף של החלטה משמעות דיונית ולכך יינתן ביטוי בשאלת ההוצאות. בעניין ע"א 6636/17 **פרופ' מנחם סמדג'ה נ BANKRUPTCY OFFICE GENEVA** (פורסם בנבו, 27.08.2019) כבר נפסק כי בעל דין אשר הפר הסכמה דיונית אשר קיבלה תוקף של החלטה עולה כדי התנהלות חסרת תום לב (פסקה 13).

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981

29. התובע טוען להפרת הנתבעת את חוק הגנת הפרטיות בשני אדנים; **אדן אחד** עניינו בטענה להטרדתו במסרונים חוזרים חרף בקשתו להסרה בניגוד לסעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות; **אדן שני** הוא בטענה כי הנתבעת עשתה שימוש שלא כדין בדיוור אליו באמצעות "מאגר מידע" בניגוד לסעיף 17 לחוק.

30. סעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות קובע "**פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה: (1) בילוש או התחקות אחרי אדם, העלולים להטרידו, או הטרדה אחרת**". בהתאם לסעיף 4 לחוק הגנת הפרטיות "**פגיעה בפרטיות היא עוולה אזרחית, והוראות פקודת הנזיקין יחולו עליה בכפוף להוראות חוק זה**".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

הזכות לפרטיות הוכרה כזכות חוקית בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הקובע "כל אדם זכאי לפרטיות ולצנעת חייו. אין נכנסים לרשות היחיד של אדם שלא בהסכמתו". על היקפה וחשיבותה עמד הנשיא ברק בעניין בג"צ 6650/04 פלונית נ' בית הדין הרבני האזורי בנתניה (פורסם בנבו, 14.5.2006) כשהוא קובע כי הזכות לפרטיות, בין היתר, קשורה בקשר הדוק עם האוטונומיה של הפרט ונועדה לאפשר לפרט "תחום מחייה" שבו הוא זה הקובע את דרכי התנהלותו.

בעניין בג"צ 5318/21 עיריית רעננה נ' משטרת ישראל (פורסם בנבו, 18.5.2022) נקבע לגבי הזכות לפרטיות "על הכף מונחת הזכות לפרטיות - זכות אדם טבעית, חשובה ובסיסית - שמכוחה זכאי אדם להחזיק במרחב פרטי, פיזי או וירטואלי, הנתון לשליטתו" (פסקה 75).

31. סעיף 30א (יג) לחוק התקשורת קובע "אין בהוראות סעיף זה כדי לגרוע מהוראות כל דין". תביעה בגין משלוח מסרונים המהווים "הטרדה אחרת" על פי חוק הגנת הפרטיות, הוכרה בפסיקה. עם זאת את טענת התובע כי הטרדתו במסרונים חוזרים נושא התביעה, על אף ניסיונותיו להסרתו מרשימת הנמענים, מהווה "הטרדה אחרת" כמשמעותה בסעיף 12(1) לחוק הגנת הפרטיות - לא ניתן לקבל.

32. הזכות לפרטיות, ובכלל זה זכותו של אדם למרחב פרטי אינה זכות מוחלטת. לא שוכנעתי כי משלוח המסרונים בעלי תוכן פוליטי ובתקופת בחירות כל שכן, מהווה פגיעה בפרטיות העולה כדי "הטרדה" או "הטרדה אחרת" במובנו של חוק הגנת הפרטיות. כאשר מדובר במשלוח מסרונים בעלי תוכן פוליטי או תעמולתי לציבור, הכף נוטה להעדפת האינטרס הציבורי-חברתי של חופש הביטוי הפוליטי ועידוד הציבור להשתתפות בשיח הפוליטי. זאת, גם אם הנמען מבקש להסירו מרשימת הנמענים ומגלה בכך דעתו שאין לו עניין בהודעות הנתבעת. כשם שסעיף 30א' לחוק התקשורת הוציא מתחולתו הודעות בעלות תוכן פוליטי, אין מקום לתביעה בעילה של פגיעה בפרטיות בגין מסרונים אלה.

בעניין בג"צ 606/93 קידום יזמות ומו"לות (1981) בע"מ נ' רשות השידור, פ"ד מח (2) 1, 13 (1994) נקבע כי על ביטויים פוליטיים חלים במידה הרבה ביותר כל הרציונאליים לחופש הביטוי, כי כלל אין הגביל ביטוי פוליטי אך בשל פגיעתו ברשות וכי הגבלה כזאת עלולה לפגוע באושיות הדמוקרטיה;

בעניין רע"פ 10462/03 הלינור הראר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.6.2003) נקבעו הדברים הבאים:

"ההגנה הרחבה ביותר ניתנת לחופש הביטוי הפוליטי: "על ביטויים פוליטיים חלים במידה הרבה ביותר כל הרציונאליים לחופש הביטוי. על-כן, בדרך כלל,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

אין להגביל ביטוי פוליטי אך בשל פגיעתו ברגשות. הגבלה כזאת עלולה לפגוע באושיות הדמוקרטיה... לעומת זאת, לא כל הראציונאליים של חופש הביטוי חלים על ביטוי מסחרי" השופטת דורנר בבג"ץ 606/93 הנ"ל [12], בעמ' (13)...." (פסקה יא(3))

33. פסיקת בתי המשפט לתביעות קטנות שצוטטה כמכירה במשלוח מסרונים "הטרדה אחרת כמשמעותה בחוק הגנת הפרטיות, התייחסה למסרונים בעלי תוכן מסחרי (ראו למשל ת"ק (ת"א) 31446-11-20 סטרוקובסקי נ' הוט מערכות תקשורת בע"מ (נבו) 07.05.2021); ת"ק (ת"א) 6597-10-17 נטע נ' הוט מובייל בע"מ, (פורסם בנבו, 2.8.2018); ת"ק (חיפה) 54957-07-17 גוריון נ' פלאפון תקשורת בע"מ (נבו) 04.02.2018); ת"ק (חיפה) 24798-03-19 שמש נ' פלאפון תקשורת בע"מ, (פורסם בנבו, 5.3.2020); ת"ק (שלום חדרה) 64878-12-19 פריצרט נ' בזק בינלאומי בע"מ, (פורסם בנבו, 21.6.2020)). עניין ת"ק (טבריה) 43822-08-19 דהרי נ' חימי (פורסם בנבו, 9.10.2022) אינה מחייבת, ואינה ממין העניין. עניינה הודעות בקשר לבחירות של לשכת עורכי הדין, והשאלה האם חלות לגביהן הוראות סעיף 30א' לחוק לא הוכרעה.

הטענה לשימוש במידע אודות התובע

34. פרק ב' לחוק הפרטיות שכותרת "הגנה על הפרטיות במאגרי מידע" קובע הוראות בדבר הגנה ואבטחה של מאגר מידע ובדבר פנייה בדיוור אישי באמצעות נתוני "מאגר מידע".

סעיף 7 לחוק מגדיר "מאגר מידע" כדלקמן:

"מאגר מידע - " אוסף נתוני מידע, המוחזק באמצעי מגנטי או אופטי והמיועד לעיבוד ממוחשב, למעט -

(1) אוסף לשימוש אישי שאינו למטרות עסק; או

(2) אוסף הכולל רק שם, מען ודרכי התקשורת, שכשלעצמו אינו יוצר איפיון שיש בו פגיעה בפרטיות לגבי בני האדם ששמותיהם כלולים בו, ובלבד שלבעל האוסף או לתאגיד בשליטתו אין אוסף נוסף;

"מידע"- נתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, צנעת אישיותו, מצב בריאותו, מצבו הכלכלי, הכשרתו המקצועית, דעותיו ואמונתו"

סעיף 17ג' לחוק מגדיר "דיוור ישיר" - פניה אישית לאדם, בהתבסס על השתייכותו לקבוצת אוכלוסין, שנקבעה על פי איפיון אחד או יותר של בני אדם ששמותיהם כלולים במאגר מידע;

סעיף 17ד לחוק הגנת הפרטיות קובע "לא ינהל אדם ולא יחזיק מאגר מידע המשמש לדיוור ישיר, אלא אם כן הוא רשם בפנקס ואחת ממטרותיו הרשומות היא שירותי דיוור"; בהתאם לסעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

17ו(א) לחוק "כל פניה בדיוור ישיר תכיל באופן ברור ובולט - (1) ציון כי הפניה היא בדיוור ישיר, בצירוף ציון מספר הרישום של המאגר המשמש לשירותי דיוור ישיר בפנקס מאגרי מידע; (2) הודעה על זכותו של מקבל הפניה להימחק מן המאגר כאמור בסעיף קטן (ב); בצירוף המען שאליו יש לפנות לצורך כך; (3) זהותו ומענו של בעל מאגר המידע שבו מצוי המידע שעל פיו בוצעה הפניה, והמקורות שמהם קיבל בעל המאגר מידע זה".

בהתאם לסעיף 31ב לחוק "מעשה או מחדל בניגוד להוראות פרקים ב' או ד' או בניגוד לתקנות שהותקנו לפי חוק זה יהווה עוולה לפי פקודת הנזיקין [נוסח חדש]".

35. התובע טוען בכתב התביעה כי הנתבעת מחזיקה במידע אישי אודותיו, לרבות מספר טלפון ותעודת זהות ולא ציינה בהודעות שנשלחו אליו שמדובר בדיוור ישיר, את מספר הרישום של המאגר ואת זכאות הנמען להימחק מהמאגר. טענה זו אינה עיקר התביעה. בכתב ההגנה טוענת הנתבעת כל שהחזיקה הנתבעת בתקופת הבחירות הוא מספרי טלפון של מספר רב של בני אדם בלתי מאופיינים אליהם היא שולחת מסרונים תעמולה פוליטיים בתקופת הבחירות, מבלי שהיא יודעת מי האדם אליו נשלחת ההודעה וכי רשימת מספרי הטלפון - ובכללם של התובע - אינה מהווה "מאגר מידע" בהתאם לסעיף 7(2) לחוק. אקדים ואומר, את טענות התובע, אין בידי לקבל.

36. בהתאם לעובדות המוסכמות בהודעה על הסדר דינוני (להלן: "העובדות המוסכמות"), הנתבעת החזיקה ברשימה של חברי המפלגה ואוהדיה; רשימת תפוצה; ובתקופת הבחירות לכנסת ישראל גם בפנקס בוחרים.

ביחס לרשימת חברי המפלגה ואוהדיה; התובע אינו מעלה טענה בסיכומים. על פי סעיף 4.3 לעובדות המוסכמות, הנתבעת הציגה לתובע את המערכת הממוחשבת בה מוחזקים פרטי חברי המפלגה ואוהדיה. התובע "הריץ" בדיקה על שמו במערכת, ופרטיו לא הופיעו.

37. פנקס הבוחרים; בהתאם לקביעת הרשות להגנת הפרטיות במכתבים מיום 27.1.2021 בעניין מפלגת ישראל ביתנו ובעניין מפלגת הליכוד (צורפו לסיכומי התובע) מהווה "מאגר מידע" כמשמעותו בסעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות, וחלות עליו הוראות חוק הגנת הפרטיות. הנתבעת אינה מכחישה זאת בסיכומים.

לגבי פנקס הבוחרים כשלעצמו, התובע אינו מצביע על טענה להפרת החוק. על פי סעיף 4.7 לרשימת העובדות המוסכמות, הנתבעת החזיקה בהתאם להוראות חוק הבחירות לכנסת [נוסח משולב], תשכ"ט-1969 בפנקס בחירות, אשר בהתאם לסעיף 39 לחוק הבחירות הכיל את פרטיו של התובע, בדומה לכל אזרח בעל זכות בחירה, לרבות שמו ומספר תעודת הזהות שלו - כאשר מספר הטלפון הנייד לא נכלל בפנקס הבוחרים. פנקס הבוחרים על פי העובדות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

המוסכמות בוער כדין לאחר סיום מערכת הבחירות - פנקס הבוחרים בקשר לבחירות לכנסת ה-22 בוער כשבועיים לאחר סיום הבחירות בתאריך 3.10.2019 והמדיה המגנטית הוחזרה למשרד הפנים, ופנקס הבוחרים בקשר לבחירות לכנסת ה-25 שהסתיימו ביום 15.11.2022 בוער אף הוא באותו האופן.

38. **רשימת חברי התפוצה של הנתבעת**; בהתאם לסעיף 4.5-4.6 לעובדות המוסכמות הרשימה בה מחזיקה הנתבעת ומשמשת לצורך דיוור כוללת מספרי טלפון, מבלי שהנתבעת יודעת דבר אודות המחזיקים במספרי הטלפון. הנתבעת ברשימת העובדות המוסכמות טוענת שהרשימה אינה כוללת את שמו של התובע; כי שמו של התובע אינו מופיע במאגרי המידע שלה והיא מניחה (ואינה בטוחה) שמספר הטלפון של התובע נמצא ברשימת מספרי הטלפון שאינה מקושרת למאגר המידע.

רשימה להפצת מסרים הכוללת מספרי טלפון בלבד, שלא על סמך אפיון ובלא כל "מידע" כהגדרתו בסעיף 7 לחוק הגנת הפרטיות, אינה מהווה "מאגר מידע" כהגדרתו בחוק ואינה כפוף לחובות הקבועות בחוק (ראו; סעיף 27) לחוק הגנת הפרטיות; רע"א 3351/16 וסרמן, מזכ"ל הסתדרות המורים נ' קליין (פורסם בנבו, 21.7.2016). התובע מפנה לגילוי דעת שפרסמה הרשות להגנת הפרטיות (נספח 3 לסיכומיו) ולפיו רשימת שמות וכתובות דוא"ל מהווה מאגר מידע, וטוען כי יש להחיל זאת גם על רשימה הכוללת מספרי טלפון בלבד. טענתו מוקשית, ואין בידי לקבלה. לא השתכנעתי שאת הנתונים האישיים שניתן להסיק מכתובת דוא"ל, כפי שמפורט במסמך גילוי הדעת של הרשות, ניתן להסיק ממספר טלפון ניד.

39. "מידע" מוגדר בחוק הגנת הפרטיות כנתונים על אישיותו של אדם, מעמדו האישי, הבריאותי, הכלכלי, המקצועי, דעותיו ואמונתו. החוק מסייג בגדרי סעיף 27) "מאגר מידע" אוסף של נתונים הכולל רק שם, מען ודרכי התקשרות שכשלעצמם אינם יוצרים אפיון הפוגע בפרטיות. לגבי "מאגר מידע" כבר נפסק כי המידע אינו חייב להיות מאוחסן יחד, ודי שניתן להצליב בין פרטי מידע שונים כדי שיהווה "מאגר מידע" לצורך החוק (ראו; עת"מ (חיי) 1629-02-10 התאחדות המלאכה והתעשייה בישראל - מחוז חיפה נ' הממונה על חופש המידע בעיריית חיפה (פורסם בנבו, 13.5.2013) (פסקה 17). בענייננו, התובע לא הוכיח כי בידי הנתבעת מאגר נתונים המהווה "מאגר מידע" כהגדרתו בחוק, או כי הנתבעת הצליבה בין פרטי מידע שברשותה באופן שניתן לקבוע כי מדובר ב"מאגר מידע".

40. אמנם רשימת התפוצה של הנתבעת לא הוצגה על ידי הנתבעת לתמיכת טענתה שהיא איננה כוללת פרטים אודות המחזיקים במספרי הטלפון, ובכלל זה את שמו של התובע ומידע אודותיו. מדובר במחדל ראייתי של הנתבעת. לצד זאת, על פי העובדות המוסכמות, התובע לא ביקש להציג את הרשימה. זאת, הגם שבשנת 2019 בהתאם לתכתובת שצורפה לכתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

התביעה התובע פנה לנתבעת בבקשה לקבלת המידע הקיים אצלה אודותיו ונענה כי אין לנתבעת כל פרט לגבי התובע לבד ממספר הטלפון הנייד.

41. בהתאם לתכתובת מחודש אוקטובר 2019 פניית התובע לנתבעת בבקשה לקבל את המידע הקיים לגביו במאגרי המידע שלה, נענתה "יש לצרף צילום של תעודת זהות" ולאחר שהתובע שלח צילום ת.ז. הודע לו "אין לנו שום פרט עליך מלבד הנייד שלך". עולה, אפוא, שאלה - אם רשימת התפוצה של הנתבעת אינה כוללת רק מספרי טלפון ושמו של התובע ומספר ת.ז. שלו אינם במאגר מידע של הנתבעת, מדוע נדרש התובע למסירת צילום תעודת הזהות, וכיצד קישרה הנתבעת לבין שמו של התובע וזהותו לבין מספר הטלפון הנייד שלו? הסבר מניח את הדעת לכך לא הוצג ע"י הנתבעת. הנתבעת הסכימה לוותר על הבאת עדים, ואין בידי לקבל את טענתה שבשל חלוף הזמן, יש קושי באימות הנחתה ותשובתה בשנת 2019 למקור המידע בדבר מספר הטלפון של הנתבע.

42. גם אם בידי הנתבעת פרט למספר הטלפון גם מספר תעודת זהות של התובע, נתונים אלה כשלעצמם אינן מהווים "מאגר מידע" כהגדרת חוק הגנת הפרטיות. נתונים אלה אינם בבחינת "מידע" כאמור בסעיף 7 לחוק והתובע לא הוכיח כי יש בהם ליצור אפיון המהווה פגיעה בפרטיותו. בהתאם להוראת סעיף 2(27) לחוק נתונים כאלה שאינם יוצרים אפיון שיש בו פגיעה בפרטיות אינם מהווים "מאגר מידע" עליו חלות הוראות חוק הגנת הפרטיות. קיומו של אוסף נוסף של נתונים אודות התובע כאמור בהחרגה על פי סעיף 2(27) סיפא לחוק, לא הוכח.

משהתובע לא השכיל להוכיח קיומו של "מאגר מידע" וכי פניות הנתבעת אליו במסרונים, נעשו בהתבסס על השתייכותו לקבוצת אוכלוסין שנקבע על פי אפיון הכלול במאגר מידע כהגדרת "דיוור ישיר" בסעיף 17 לחוק, טענתו כי הנתבעת הפרה את הוראות החוק בכל הנוגע להחזקה ושימוש ב"מאגר מידע" דינה להידחות.

43. אוסיף כי סעיף 6 לחוק הגנת הפרטיות קובע "לא תהיה זכות לתביעה אזרחית או פלילית לפי חוק זה בשל פגיעה שאין בה ממש". נזק ופגיעה ממשיים בגין הטענה להפרת סעיף 17 לחוק הגנת הפרטיות, לא הוכח ובכך די לדחות את התביעה בעילה זו.

טענות התובע בכתב התביעה בעניין הנזק מופנות בעיקרן לעצם משלוח המסרונים. בטענה כללית בסעיף 29 לכתב התביעה כי התובע חש פגיעה בפרטיותו בשל החזקת הנתבעת במידע אודותיו ועשייתה שימוש במידע אודותיו, אין די לביסוס נזק ולו בגין עגמת נפש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

שאלת הנזק

44. התובע מבקש לחייב את הנתבעת בפיצוי ללא הוכחת נזק ובפיצוי בגין נזק ממשי בסכום כולל של 25,000 ₪. משטענות התובע להפרת הנתבעת את הוראות הדין ואת התחייבותה נדחו, מתייתר הצורך לברור שאלת הנזק.

על מנת שלא נהיה חסרים אציין כי זכות לפיצוי בלא הוכחת נזק, אין לתובע. פיצוי ללא הוכחת נזק נקבע בגין הפרת סעיף 30א' לחוק התקשורת (ראו; סעיף 30א(ג) לחוק); ובגין פגיעה בפרטיות על פי סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות (ראו; סעיף 29א(ב)(1)). הנתבעת, כפי שקבעתי לא הפרה הוראות חוק אלה. לגבי יתר העילות נדרש התובע להוכיח נזק ממשי, וכאמור, לא מצאתי לקבל את התביעה בגינה.

סוף דבר

45. התביעה נדחית, על כל רכיביה.

46. בנסיבות העניין אינני עושה צו להוצאות. סעיף 152 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018 קובע "בתום הדיון יפסוק בית המשפט הוצאות סבירות והוגנות, זולת אם מצא שקיימים טעמים מיוחדים שלא לחייב בהוצאות כאמור". הגם שהתביעה נדחתה, יש לזקוף לחובת הנתבעת את מצגיה החוזרים בבית המשפט - בכתב ההגנה וברשימת העובדות המוסכמות שקיבלה תוקף של החלטה - כי היא פועלת להסרת מספר הטלפון של התובע, שעה שהראיות הנוספות שהוצגו מלמדים כי עולם כמנהגו נוהג וכי הנתבעת המשיכה לשלוח לטלפון הנייד של התובע מסרונים. התנהלות זו של בעל דין אינה ראויה ומהווה טעם מיוחד שלא לפסוק הוצאות לנתבעת.

47. טענת הנתבעת כי שומה היה על התובע להגיש את התביעה לבית המשפט לתביעות קטנות, כטעם להשתתף חיוב הוצאות ריאלי אין לה נפקות לאור מסקנתי, וכאשר התובע הוא עורך דין. הנתבעת עצמה טוענת כי להכרעה בתובענה השלכות אדירות על המערכת הפוליטית בישראל, ומה לה כי תלין על כי התביעה לא הוגשה לבית משפט לתביעות קטנות והתאפשר לה ייצוג.

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, י"ג אלול תשפ"ג, 30 אוגוסט 2023, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

תאד"מ 22-11-37994-11 גלסברג נ' מפלגת העבודה הישראלית

אפרת בוסני, שופטת

